

[Diderichsen.]

Som jeg antydede før, har ministeren ikke ønsket på et så sent tidspunkt af det siddende udvalgs arbejde at foregribe det resultat, som udvalget måtte komme til, men jeg kan ikke rigtig se, at det ville foregribe noget som helst, hvis man allerede nu i betragtning af sagens vigtighed havde øget beløbsrammen på en neutral måde. Ligesom f. eks. meromsen siges at have disse udmærkede neutrale virkninger, kunne man jo godt øge beløbsrammen, uden at forholdet mellem de enkelte grupper, der skulle have understøttelse, forrykkedes således, at det på nogen måde foregreb de resultater i øvrigt, som kommissionen måtte komme til.

Ud fra disse synspunkter vil jeg gerne slutte med at sige, at liberalt centrum forbeholder sig sin stilling til spørgsmålet om udsættelse af revisionen til efter den udvalgsbetænkning, som jeg forstår vil komme, og om hvilken man måske kan håbe, at den vil bringe et svar på nogle af de problemer, som jeg her har antydet.

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Jeg vil gerne takke for den interesse for uddannelsesfonden, som gik igennem alle ordførernes indlæg, og også for forståelsen for, at den egentlige revision må vente, til udvalget er færdig med sit arbejde.

Hr. Kaj Rasmussen nævnte, at der stadig findes en vis social skævhed, og der er jo overhovedet ingen tvivl om, at det er rigtigt. Det viser alle foreliggende undersøgelser, og det vil de undersøgelser, der kommer frem her, også vise. Hr. Kaj Rasmussen gjorde i den sammenhæng den bemærkning, at det ikke var unge med de ringeste evner, der var skudt ud, eller som ikke fik muligheden for uddannelse, og jeg vil gerne meget stærkt sige, at jeg er helt enig i det synspunkt. Jeg vil også gerne citere en betragtning, som er fremsat af en anset skolemand, som også er medlem af dette udmærkede ting, hr. Bernhard Baunsgaard, som for et par år siden sagde det på den måde — og jeg tror, det er rigtigt — at netop hvis vi vil holde standarden f. eks. i gymnasiet — jeg går ud fra, at det er det, der har været hr. Bernhard Baunsgaards baggrund — netop hvis vi vil holde standarden i gymnasiet, er det vældig vigtigt at få nye kredse

ind, fordi vi — hvis jeg må sige det på denne lidt mindre venlige måde måske, men jeg tror, det var nogenlunde det samme, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde — fordi vi nogenlunde har, om jeg så må sige, sejlet farvandet tyndt i de kredse, der er vant til at levere elever til gymnasiet, og hvis vi vil holde gymnasiestandarden og holde den videre uddannelses niveau, skal vi have fat i reserverne og have fat i den intelligensreserve og modenhedsreserve, som ganske afgjort findes.

Hr. Kaj Rasmussen nævnte, ikke med henblik på gennemførelsen nu, men som et af de spørgsmål, vi skulle tage op, når udvalget havde afgivet sin betænkning, om man kunne tænke sig for lærlingenes vedkommende — som jo har det særlige problem, at det er den eneste gruppe, der får løn for arbejde, der er et led i uddannelsen — at foretage en opdeling, sådan at man for det, hr. Kaj Rasmussen kaldte den produktive del af lærlingetiden, kunne få en løn frem, der nogenlunde dækkede leveomkostningerne, og så til gengæld få til skoleperioderne fra uddannelsesfonden. Jeg vil som sagt nødig foregribe udvalgets arbejde, men jeg kan sige så meget, at jeg ved, at denne tankegang er med i udvalgets overvejelser, og jeg synes i og for sig, at umiddelbart kunne vældig meget fornuftigt tale for den. Jeg ved, at netop lærlingeproblemernes udvalg beskæftiger sig umådelig meget med disse problemer, og at denne tankegang er med i overvejelserne. Jeg tør ikke sige præcis, hvor udvalget er med den i dette øjeblik.

Så spurgte hr. Kaj Rasmussen, om det var rigtigt, at den maksimale støtte kun var omkring halvdelen af normale leveomkostninger. Nu er det jo altid vanskeligt at svare på, hvad normale leveomkostninger er, også for unge under uddannelse, så jeg vil nøjes med at nævne de maksimumsbeløb, som vi beskæftiger os med. Det normale maksimum er i øjeblikket på 5.200 kr. Jeg ved ikke, om hr. Kaj Rasmussen vil give mig ret i, at det vel nok er i overkanten af halvdelen af normale leveomkostninger for unge; det tror jeg godt vi kan blive enige om; der er i hvert fald adskillige også i andre aldersklasser, der må leve af mindre. Det kan vi beklage, men det er der jo. Og jeg kan sige, at det maksimum, man i